

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 150 Lei
Pe jumătate . . . . . 75 Lei
la străinătate . . . . . 300 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3-1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaș
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melln și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Pomenirea unui mare poet

50 de ani dela Moartea lui Mihail Eminescu

Anul acesta, la 15 Iunie s'au împlinit 50 de ani, de când într'un spital din București s'a stins din viață poetul Mihail Eminescu. Era cel mai mare poet al tuturor Românilor. Muria însă sdrac și aproape necunoscut, fiindcă foarte pușini erau acela, chiar și dintre oamenii cu carte, cari îl cunoștea și prețuia după adevărata lui valoare. Mulți nu-și dădeau încă seama că în acele ceasuri moartea cuprinsese în lumea ei pe unul din cei mai aleși oameni ai României.

Scrierile și poeziile lui au fost citite mai mulți și prețuite numai după moarte. Știrile de oameni cari au viețuit după el l-au prețuit și l-au cinștit tot mai mulți. Astăzi însă numele lui este cunoscut tuturor. Vremea care l-a așternut muceșeală și mușchi peste piatra mormântului, l-a ridicat într'o lume de vasă și cinște pe care n'a atins-o încă nici un poet român.

Pentruca să știe și cetitorii noștri cine a fost Mihail Eminescu, pe care țara îl pomeniște acum cu atâtă sfinșenie, dăm aici câțiva lucruri despre viața și poeziile lui.

Mihail Eminescu s'a născut la Ipotești, în anul 1850. Primele studii și le-a făcut la Cernăuși, unde a avut ca profesor pe bldjanul Aron Pumnul. Copilăria și tinerețea i au fost pline de frământări. Cu o trupă de teatru colindă aproape toată țara. Școala n-o face însă numai la Cernăuși. Într'o vreme se află și la Blaș, unde ascultă pe vestii profesori, ce erau la acește școli.

Studiază și la Viena și apoi la Berlin. Întors în țară, după ce primește mai multe alușbe, este numit redactor al gazetei „Zimpul”.

Scrie poezii de tândr și toate arată încă de atunci valoarea lui mare, puterea minșii și a simșirii lui. În căldătorile și tribegile sale el învață să cunoască bine limba, sufletul și poesia poporului nostru, deaceia și limba pe care o întrebuinșează în poezii și celelalte scrieri este cea mai frumoasă și mai românească.

Sufere însă mult în viață și poeziile lui, în cari cântă dorul, iubirea, durerea, natura, toate pare că poartă peceta acestor dureri. Sunt poezii pline de dulșie, simșire și cugetare adâncă și multe pentru frumusețea lor încep să fie tălmăcite și în alte limbi.

Eșit din popor își iubește mult neamul

și țara. Dragostea aceasta adâncă se vădește și-n poeziile sale, dar mai ales în scrierile politice, unde își arată iubirea de țărani și ura față de streini.

Cuvintele:

„Cine a îndrăgii streinii
Mânca-i ar inima câinii”,

sunt din vestita poezie a lui Eminescu, „Doina”.

O boală crunță și nemiloasă rodea însă de mult la temelia trupului său și în 1883 poetul care purta atâtă lumină și simșire în suflet înebunește. Vindecat prin îngrijirile priștenilor săi, el nu mai este cel dinainte și după câțiva ani înebunește a doua oară. Ștaceșta l-a fost și sfârșitul. În zina de 15 Iunie 1889 el s'a stins cu capul zdrobit de mâna unui nebun.

Moare tândr, în vârstă de numai 39 ani. Dar deși mori de atâtă vreme, sufletul lui va fi mereu printre noi. Va fi, nu prin statuile de bronz și marmoră rece, pe cari oamenii recunșcători l-le-au copleșit după moarte, ci prin scrierile și poeziile sale, cari sunt nemuritoare și cari vor rămânea ca cel mai frumos și mai nepieritor monument al lui.

Să zidim tovarășii

Unul din lucrurile celea mai de folos, cari așteaptă vreme potrivită ca să se îndeplinească și la noi, este acela, ca în cadrele „Agra”-lui să ne ocupăm cu gândul de a zidi tovarășii.

În alte țări, de mai multă vreme înche-gate, sub grija bisericii, s'au zidit puternice tovarășii, cari se numesc „sindicate creștine”. Rosturile acestora sunt mari, nu numai în aceea că înlesnesc traiul, dar și pentrucă apără credinșta și bunel moravuri. Toate țările creștine sunt pline de astfel de tovarășii, iar biserica a privit cu bucurie, cum fiil ei, în toate lipsurile vieții se întorc la ea și-l cer ajutorul.

Biserica întotdeauna a iubit bunăstarea acelora ce-și câștigă pâinea cu brașul, a muncit mult pentru ei și cât a putut l-a ajutat. Așa s'au format la umbra bisericii tovarășii de tot felul și cooperative. Ne pot servi de pildă Francezii și celelalte neamuri cari au înfloritoare tovarășii, așa: a tineretului mun-

citoresc creștin, asociașta agricultorilor creștini, a muncitorilor creștini, a celor cari fac parte din personalul căilor ferate, uniunea catolică a comerșului și a reprezentanșilor comerciali, uniunea catolică a industriei și a meșteșugarilor. S'au format apoi birourile de plasare pentru muncitorii, bărbașii și femei, cari sunt buni creștini și s'a făcut și prin aceasta un mare bine, pentrucă toșii se simt îndemnașii să fie buni, pentrucă binele se răsplătește.

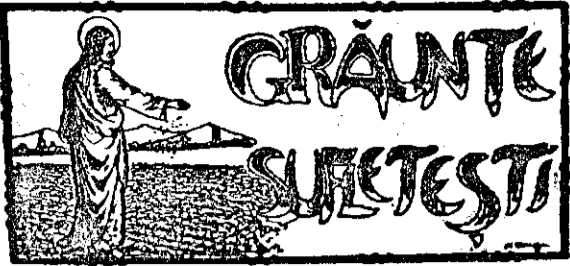
După cum se vede tovarășii într'adevăr măresc grija pentru unii fieștecarele dintre membrii ei și măresc prețul muncii aproape-lui și curajul de a munci.

În alte țări priceperea de a zidi tovarășii s'a dezvoltat foarte mult, pentrucă poate dragostea creștinească este aceea care l-a învățat și apoi acolo s'a trăit în mai mare liniște și libertate. Acolo oamenii cel buni s'au strâns cu multă încredere pe lângă conducătorii lor bisericăști, pentruca împreună să se sfătușască cum ar putea ajunge la un mai bine. În conducătorii lor ei au avut o mare încredere și, mulțumită acestel, s'a și ajuns la înflorire.

Acum, când dorul de muncă și la noi se mărește, îndemnul cel mai potrivit ce-l putem da consătenilor este, să ne înrolăm în asociaștile noastre religioase, în „Agra”. Prin această tovarășie vom putea zidi toate acele, pe cari frașii noștri de sânge și de lege din Apus le-au făcut. Să strângem rândurile cu încredere și dragoste pe lângă conducătorii noștri și vom vedea și la noi, cu încetul înșiripându-se toate cele ce ne lipsesc. Să lucrăm cu sârguinșă pentru înțărirea acestui gând și să arătăm multă încredere conducătorilor, pentruca ei să fie încurașii în această muncă. Numai cu sârguinșă se poate zidi spiritul tovarășilor viitoare.

Felician M. Soran

Cum se mai pot plăti restanșele din dări. Dările mai vechi de 1 Ianuarie 1932 se pot plăti cu 10% numerar, 20% titluri de rentă sau bonuri de impozite, iar restul de 70% precum și dobânșile și majorările socotite până la 31 Martie 1939 se iartă. Această ușurare se dă numai dacă se plătește până la 30 Septembrie 1939 întreagă datoria. Datoriile din anii 1932-33 și 1933-34 se pot plăti până la 15 Septembrie 1939 cu 15% în numerar și 30% în titluri de rentă sau bonuri. Să se grăbească deci acela cari mai datorează încă în dare, căci cu cât vor tot amâna pierd dreptul la aceste înșeniri. După 15 și 30 Septembrie vor trebui să plătească mai mult cu bani și mai puțin în rente și bonuri.

Datorințele stăpânilor față de servitori și ale servitorilor față de stăpâni

„Doamne, sluga mea zace în casă neputincios și rău se chinuiește” (Evanghelia IV. după Rusalii, Matei 8, 6).

Cetim în evanghelia a patra după Rusalii despre sutașul din Capernaum, care a venit la Mântuitorul, rugându-l, să-i vindece sluga care zăcuse în casă neputincios și rău se chinuise, iar Mântuitorul i-a ascultat cererea și i-a vindecat sluga. Citind această evangheliă, rămânem, cu drept cuvânt, uimiți de atâta bunătate a sutașului păgân și ne rușinăm în fața pildei sale atât de mult grăitoare.

Și fără de voie trebuie să ne putem întreba, oare noi, dacă suntem stăpâni și avem servitori, facem cecece a făcut sutașul? Și, mi-se pare, că cei mai mulți am răspunde, dacă am fi sinceri, cu un »nu« hotărît, rămânând astfel rușinați în fața acestei pilde atât de minunate.

Chiar de aceea e bine ca, cu acest prilej, să medităm puțin despre datorințele pe cari le avem ca stăpâni față de servitorii noștri, și apoi să le dăm prilej și servitorilor noștri de a se gândi la datorințele ce le au față de stăpânii lor.

I. Datorințele stăpânilor față de servitori.

Stăpânii să se poarte înainte de toate bine cu servitorii lor, să nu le ceară prea multă muncă și să nu-i considere ca pe niște dobitoace, și încă mai rău. De câte ori nu auzi dela câte un servitor zicând: »Pe stăpânul meu nu-l poți

Indestuli nici odată cu munca«, și drept o are, pentru că sunt unii stăpâni cari într'adevăr nu-s indestuliți în veci cu cecece lucrează servitorii lor și tocmai de aceea acești servitori îi urăsc și-i părăsesc cu cel dintâi prilej.

Să fie îngăduitori față de slăbiciunile servitorilor, să nu-i tot certe, să nu le pomenească într'una tot numai slăbiciunile. Că ce ar fi, dacă Dumnezeu ne-ar socoti totdeauna numai slăbiciunile noastre, iară virtuțile nici în seamă nu ni le-ar băga? Cât de frumos ne sfătuește în privința aceasta sf. apostol Pavel la Efeseni 6, 9: »Și voi, stăpânilor, tot acestea să le faceți cu ei, cruțându-le certările, știind că și al vostru și al lor stăpân este în ceruri și că alegere de fețe nu este la dânsul«.

Trebue să se îngrijească de sănătatea lor, pentru că altfel rămân de rușine față de pilda strălucită a sutașului din evanghelia de astăzi. De altfel de sănătatea servitorilor se îngrijește mai nou și legea asigurărilor sociale. Năcazul e însă că cei mai mulți stăpâni nu-i înscriu pe servitorii lor la aceste asigurări și, în caz de boală, îi alungă dela casă. Unora ca acestora le sună cuvintele sf. apostol Pavel dela Coloseni 4, 1: »Stăpâni, ce e cu dreptul și ce e tocmeala să dați slugilor, știind că și voi aveți stăpân în ceruri«.

Trebue apoi să le plătească sâmbria regulat, »căci vrednic este lucrătorul de plata sa« zice sf. Scriptură și încă în trei locuri locuri, la Matei 10, 10, la Luca 10, 7, și la I. Timoteiu 5, 18, semn că Dumnezeu foarte mult ține la aceasta, altfel n'ar spune-o de trei ori numai în Noul Testament. Iară la sf. Iacob, în epistola sa catolică, la cap 5 stih 4 se zice: »Iată plata lucrătorilor, cari au secerat țarinile voastre, pe care ați oprit-o, și strigătele secerătorilor în urechile Domnului Sabaot au intrat«. Chiar de aceea acela, care subtrage plata servitorilor săi ori, din

vina sa, nu-i plătește la vreme, păgubindu-i prin aceasta, face păcat strigător la cer.

Să le dea hrană bună și de ajuns. Nu e mai grozav decât când servitorii nu-s hrăniți cum se cade. Stăpânii mănâncă smântâna, iar servitorii beau zărul. Cei mai mulți sunt de părerea că în forma aceasta câștigă te miri cât, și nu se gândesc că acest câștig nu este cinstit și prin urmare nici nu este binecuvântat de Domnul. Încă n'am văzut îmbogățindu-se stăpân din tragerea mâncării servitorilor. În schimb însă am văzut servitori, destui cari s'au învățat hoți, tocmai fiindcă nu li-s'a dat cum se cade de mâncare.

Stăpânii să dea pildă bună servitorilor și să-i trimită în fiecare duminică și sărbătoare la biserică. Să terească Dumnezeu de stăpânii, dela cari servitorii nu pot învăța decât rele. Într'o astfel de casă servitorii devin mai răi decât erau când au intrat, ba se chiar strică cu desăvârșire. Ce să mai zic apoi despre stăpânii cari îi folosesc ori chiar învață pe servitori la păcate?

II. Dar să vedem și datorințele servitorilor către stăpâni.

Cea dintâi datorință a lor este să *asculte de stăpânii lor*, dupăcum mărturisește, tocmai în evanghelia de astăzi, sutașul zicând: »căci și eu sunt om sub ascultare, având sub mine ostași, și zic acestuia: mergi, și merge; și altuia vino, și vine; și slugii mele: fă aceasta și face« (Matei 3, 9). Vai de stăpânul care are nefericirea de avea servitori neascultători și nesupuși! Unii ca aceștia îi amărăsc viața și i-o fac nesuferită. Numai slugilor credincioase le-a pus Domnul în vedere răsplata cerească, zicând: »Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost pus, peste multe te voi pune; intră întru bucuria domnului tău« (Matei 25, 23).

Servitorul trebue să fie credincios. Iată ce s'at le dă în privința aceasta sf. apostol Pavel: »Slugi, ascultați pe stă-

Foița „UNIRII POPORULUI”

Căprarul

Pe revărsarea întinsă, bătută cu spini, a mării mari, furnică neastâmpărate caprele roșcate, albe, cu bărbile ascuțite, mândre de pozoaba coarnelor arcuite. Mai la vale, în preajma pădurii de stejar, de un lustru verde întunecat, metalic, sub lumina învingătoare a soarelui ce se tot ridică, — pasc împrăștiate vitele albe, ca de zăpadă, ademenind dela dreapta și dela stânga cu limbile aspre firicelele de iarbă proaspetă. După o secată de câteva săptămâni se revărsă în urmă o ploaie binefăcătoare, — și de trei zile, de când se arată iar soarele, câmpul inverzia ca primăvara. Cirezile de vaci și de boi erau într'altă parte a pășunii. La capătul pădurii, lângă pășul adânc, răpos, sub umbra unui stejar boltit, stă cu pipa strânsă între dinți un om mărunțel, cu fața acoperită de barba tunsă scurt, albă, plină de părăișe, cu ochi mici, violeni, ascunși sub niște sprâncene stufoase. În jurul lui, o roată de băiețași și băiețândri, cu obraji plini, rumeni, cu ochii negri, umezi, stau în genunchi ori pe brânci, cei mai mulți cu capetele goale. Moșneguțul spune două-trei cuvinte, se uită apoi, rând pe rând, în ochii tuturor, și se lasă pe coaste, pare că ar vrea să-l rindă somnul. Băieții privesc întrebător unii pe

la alții și, în sfârșit, cel mai curajos se rează de el.

»Moș Tănase, spune-ne povestea aia cu capra sută. Sunt aici vreo cinci cari n'au auzit-o niciodată«.

Tac cu toții, numai inimile lor bat mai repede. Dar moșul dearme dus. Într'un târziu, începe să buciune răgușit pe nasul sdravân. Căldura crește. În pânze de paianjen, strălucitoare, dese, saltă peste câmpul verde. Vitele pasc încă liniștite, dar caprele se împrăstie, unele trec mägura.

»Moș Tănase, de ne-o spus, mergem trei inși și-ți aducem caprele cât ai număra până la zece«.

Căprarul se trezește greu, se face că privește în pământ, dar printre gene vede ager și știe cum stau caprele. Scociorește din cureana lată un lemnuș smolit și l'freacă de cioarecii îngălbeniți, plini de dungii de cătran. Pipa își deschide ochiul de jar luminos, înviorat, și moșul fluierând a lene printre dinți, se îndreaptă gânditor către băieți.

»Apoi bine, măi soldanilor, acum tot v'o mai spun odată, dar mai mult nu. Mai întâiu să-mi aduceți caprele«.

Băieții iar se privesc, își vorbesc fără să grăiască, dar fără nici o ispravă.

»Măi, să fiți voi hoți, — zice cel mai mare din ceată, — adevărat tot eu să mă duc? — Nu se mișcă niciunul, par'c'au înlemnit. — Dar bine, măi, să știți că acum eu unul nu mă duc, să crape fierea în vol de necaz«.

Și privirile, prietene toate mai înainte, când îl rugaseră pe moșul de poveste, acum se încercă și caută să se convingă iar. În urmă, isbucnesc iarăș vreo câțiva mai în putere. — Ei au fost ieri, alaltăieri, teată săptămâna, ba și azi după caprele lui Moș Tănase, acum nu se duc, mai bine își aleg vitele și pornesc într'altă parte. — Căprarul râde pe sub mustățile groase, tunde, și cu ochii violeni privește când la unii, când la ceilalți. Dar caprele se resfiră și pot să deie în oprituri.

»Ei băieți, dacă nu mergeți, apoi mă duc eu și vă închin aici!«

Cei cari își spusera mai înainte cuvântul din urmă, răsturnați pe spate, se leagănă, se întorc pe pânze, convinși că și au făcut datorința — ne mai ascultând pe moșneag. Și, rând pe rând, aproape toți ajung în ceata acestora. Numai doi bălani-bălani, cu ochii de cicoare spălăcită, nu știu ce să facă. Sunt dintre cei ce nu auziseră povestea caprei sute și cari, începându-și numai de câteva zile cariera nouă de a veni cu vitele la pășune, — întorceau totdeauna caprele lui Moș-Tănase. Mai așteaptă ce mai așteaptă, apoi își iau bețișoarele și pornesc încet, apoi depărtați, picioarele încep să le scape în fugă aprigă. Cei rămași, încetul cu încetul, ca și când ar luneca pe nesimțite, se apropie iar roată în jurul moșneguțului și-și ațintesc ochii la pipa roșie de cărămidă, ce răsufă mereu prin coprișul de tinichea înnegrită, ațe subțiri de fum. Cel mai mare lunecă tot mai aproape de căpraru.

pânii voștri cei după trup cu frică și cu cutremur, întru dreptatea inimii voastre, ca și pe Cristos, slujindu-le numai înaintea ochilor, ca unii ce vor să placă oamenilor, ci ca slugile lui Cristos, făcând din suflet voia lui Dumnezeu; slujindu-le cu bună voie, ca și cum ați sluji Domnului, iară nu oamenilor, știind că fieșcare orice bine va face, tot aceea va lua dela Domnul, ori e slugă, ori e slobod» (Efeseni 6, 5—8). Iară în epistola către Tit 2, 9—10: »Slugile să se plece stăpânilor săi, întru toate să le fie pe plac, să nu le răspundă, să nu-i fure, ci să le arate în toate credință bună, ca să înfrumșezeze învățătura Mântuitorului nostru Dumnezeu întru toate». La I Petru 2, 18 se zice: »Slugi, plecați-vă stăpânilor cu toată frica, nu numai celor buni și blânzi, ci și celor grei la fire».

Iată, pe scurt, datorințele stăpânilor către slugi și a slugilor către stăpâni. Din cauza neîmplinirii unora sau a celorlalte s'au iscat în lume atâtea mizerii și revoluții, așa că, precum se vede, Dumnezeu nu lasă nepedepsite neglijențele sau întrelăsările unora sau ale altora.

Părintele Iuliu

Pilde pentru viață

Mal întâi în slujba Domnului

Sunt mulți creștini cărora li-e rușine să-și mărturisească credința în fața oamenilor. Așa unora li-e rușine să meargă la biserică, să asculte sfânta liturgie, sau să se spovedească; altora să-și ridice pălăria sau să-și facă semnul crucii când trec pe lângă o biserică sau o troiță, sau să-și apere credința când e batjocorită de alții. Aceștia sunt oameni mici de suflet, vrednici de compătimire.

Un mare medic vienez, *Doctorul Pärner*, mort în faimă de sfânt în 1934, nu fu deloc din ceata acestor nefericiți. Acest învățat se arăta fără nici o frică, în fața tuturor, ca un catolic în toată legea, chiar și atunci când această purtare a sa îi cauza neplăceri mari

din cauza prietenilor și superiorilor săi civili. Se spovedea și cumineca des și cu multă evlavie. Ținea conferințe populare religioase și catechiza copiii de pe la marginile Vienei, iar când socialistii voia să șteargă articolul 144 din legea care oprea avortul în Austria, Doctorul Pärner ținu adunări peste adunări cu gândul de a convinge parlamentul să nu se lase dus în greșală de nebunia socialistă.

Acelora care îi ziceau să mai lase din cele religioase și să se mai dea și după cele ale lumii ca să nu apară ca un „rămas de lume“, ci ca un „om modern“, le răspundea: »*Dragii mei, eu vreau să plac lui Dumnezeu și nu oamenilor. Vreau mai întâi să fiu în slujba Domnului și numai după aceea într'a oamenilor*».

Pedeapsa sacrilegiului

Era prin 1915, pe frontul răsesc. Un soldat blestemat se duse și el la cuminecare. Cât ce luă sfânta cuminecătură în gură, se îndepărtă dela altar și o scuipă în buzunar. Se duse apoi în tranșeu și voind să-și bată joc de ea, o lîpî, spre groaza tuturor, pe un stâlp. Dar, pedeapsa fu fulgerătoare. Sacrilegiul căzu la pământ ca fulgerat din senin. Într'un sfert de oră nu fu decât un cadavru negru ca tălăncule

În slujba dragostei creștine

Duhovnicul leprozeriei catolice din prefectura misionară (din ținutul) *Shtzuoka*, (*Japonia*) este, deja de mulți ani, *Părintele Iwashita*, fiul unui mare bancher. *Deși foarte bogat și din familie foarte aleasă, Iwashita, n'a voit să se facă decât preot catolic, iar ca preot a cerut de la superiorul său încuviințarea de a intra în slujba celor mai nenorociți oameni de pe pământ, în slujba leproșilor care nu sunt decât niște hoituri vii. Și păr. Iwashita e foarte fericit că poate fi de folos acestor hoituri vii dar care au un suflet de mântuit.*

Dorința bunului păstor

În Februarie 1917, un preot tânăr voind să se urce într'un tren accelerat care se puse în mișcare, lunecă și căzu sub roțile trenului care-i retezără picioarele. Fu dus imediat la un spital și supus unei operații. Rănile fură așa de mari și preotul pierduse atâtea sânge

încât medicii nu mai aveau nici o nădejde de scăpare. În mijlocul durerilor, zise medicilor: »*Domnilor medici, să nu vă îngrijeze viza mea. Dacăși ști că suferințele mele ar putea servi la mântuirea unui suflet, oși mai trece odată pe unde am trecut*».

(I. V.)

Spre mărirea lui Dumnezeu

În ziua Rusalilor mare bucurie a fost în mica noastră parohie Nevrincea, când s'a împlinit o veche dorință a credincioșilor noștri: sfințirea așezării două clapote nouă (unul mic au avut). Unul donat — în val. de 18500 lei — de dl. Coriolan Albușescu fiul com. Nevrincea, celalalt donația — prețul 12000 — credincioșilor noștri, cari cu dragă inimă au contribuit până la unml. Sfințirea clopotelor s'au făcut prin păr. prof. Dumitru Neda dela Blaj — fiul com. Nevrincea, care prea frumos a cuvântat despre însemnătatea clopotelor înlegătură cu creșterea bisericii — și prin preotul local Iulian Suciu.

Iată și numele credincioșilor donatori:

Câte 1000 lei: Gh. Albușescu no. 13, și păr prof. D. Neda; 500 lei pr. I. Suciu și I. Petcu; 300 lei: Gh. Dicu ep. I., D. Laichici, Gh. Ciorogariu 5, C. Franțescu 9, Gh. Ciorogariu 40, V. Goluț, N. Neda; 250: D. Brândușescu; 200: V. Petcu, D. Ciorogariu 15, Șt. Ursulescu, N. Ciorogariu 57, V. Maghiar, Gh. Albușescu 91, I. Otescu 72, Gh. Olariu, Gh. Franțescu 65, D. Popa, D. Juresela, C. Roșu, Gh. Franțescu 16, I. Lugojan G. Otescu, G. Lugojan, L. Ciorogariu, I. Popescu, V. Ștefan, Gh. Albușescu 1. d. Inv. T. Moșoni; 160 Gh. Lupaș, I. Iurchela; 150 I. Vaeriu, I. Popovici 88, G. Rain, Gh. Franțescu 14, Gh. Franțescu 77, P. Franțescu, Gh. Târziu, I. Popovici 62, 100 T. Radu, Gh. Cerna 45, Gh. Cerna 44, P. Albușescu, T. Rojescu, V. Bugariu, V. Gruescu, P. Rain, Gh. Ciorogariu 3, Ios. Popovici, P. Ciorogariu, A. Olariu, I. Haiducu, V. M. Ciorogariu, M. Ciorogariu 39, I. Boian 78; D. Guleș, I. Popovici 10, Gh. Luminescu, D. Maranescu, I. Boian 35; Gh. Ciorogariu 6; 50: El. Ciorogariu 57, V. Rain; 40: Gh. Haiducu. Total: 13610 lei.

Coresp.

„O gură, moșule, dă-mi și mie o gură de fum”.

Moșul se face că nu-l laude, trage adânc din țevă ce fierbe și zice, rătăcindu-și ochii către mîgură: „Vezi, aceia-s apoi oameni odată! Uită, că-s mai aici cu caprele! Voi nici unul nu vă puteți pune cu ei!”

Cel ce ceruse un fum, așteaptă să prindă privirea bătrânului, dar Moș Tănase rade șiret și cu ochii mici, galbini, și nu se dă. Dela o vreme caută într'una spre răpile părului. Tă-nărul lunecă iar și i-se pune înainte. Ajuns, însă, aproape de răpă, după câteva svârcoliri, ce mai făcu, pornește tăvăliș către fundul părului în răsetele căprarului, ce-și luase pipa din gură, și în chiotele de bucurie ale soților, cari nu fuseseeră așa de cutezători ca el. După multe opintiri pe brânci, viteazul ieșe iar deasupra și se răstoarnă pe coaste, deoparte, grozav de mă-nios. Moș Tănase își poartă zâmbind mustățile tunse pe la cei din jar, apoi zice cu glas adânc: „Mă Gheorghies, vrei un fum?” — Acela, fără să zică ceva, într'o clipă e înaintea moșului. Bătrânul ia luleana din colțul gurii și i-o dă. Ochii amezi negri, strălucesc, cei doi obraji plini se îngroapă, — și de prin nări fumul albastru izvo-rește înlepat ca un șuvoiu.

Cei doi bălani mici sosesc și ei cu caprele ce-și saltă pe coastă șuvițele lungi de păr. Asu-dați, cu obraji aprinși, așteaptă acum un cuvânt de laudă.

„Să știți, măi, că din acești doi voinici vor

ieși niște pui de români, cum nu s'a mai pominit. Vor fi doi feți-frumoși mai altcum decât cei din povestea caprei șute. Și dacă nu vor scoate ei din pădurea asta, pe care o vedeți aci, pe cea două fete de împărat pe cari le-au furat zmeii, apoi știu că nime nu le scoate!”

Vacile cu ugerile aproape șapene, boii mari cu coarnele strălucitoare, rășfrante, încet-încet se adăpostesc în marginea pădurii la umbră, între tușuri. Soarele aprinde tot mai tare văzduhul și căldura joacă în unde de argint, ce se ivesc și se fac nevăzute la toată clipa. Caprele însă trebuiau întoarse încă edată tot de cei doi vițeri feți-frumoși, și numai târziu se așezară și ele în fundul părului, sub doi stejari răslejiți de pădurea mună.

Căprarul acuma e tare. Povestea cu capra șută putea să aștepte pe de altădată, dar acum nieri voinicii din roată nu-i mai prea au grija. Când doi trei vorbesc încet, arată părți de pădure și par îngrijorați și plini de mirare. De cele două fete de împărat furate de zmei nu le spuse nimic Moș Tănase până acum.

Cel ce a strecurat fumul pe nări, — mai vechiu prietin al lui, — îi întreabă:

„Auzi, moșule, d'apoi trăiesc și acum fetele acele de împărat?”

— Vezi bine că trăiesc, măi Gheorghies Trăiesc și vor trăi cât veacul! Și să le vedeți, ce chipuri de maieri. Nici prin gând nu vă trece așa ceva, nici prin gând.

— De ce nu ies și afară, ori cel puțin prin poeni, moșule, să le vedem și noi?”

Unul dela spate îi taie vorba.

„Să iasă! D'apoi să vezi că li-e frică. Mă-rișta noastră nu iasă cât ce dă o geană de n-tunerec nici din casă. Zice că sunt stabili! Tata zice că nu-i nici dracu și că „inimă de femeie și pace”. Cum să iasă, mă, dacă li-e frică?”

— Adecă drept vorbind, frate Ionică, cesteia nu li-e frică. Dar nu pot. Porțile mă argint ale palatelor care li sunt și num glaje, li veșnic încuiate în calea tineretii Numai un ceas este, după miezul nopții, ca adorm și frunzele de pe stejarii cei mai înalți, numai atunci porțile, ca prin minune, se deschid și dacă ar fi un om cu inimă mare de viteaz, să fie acolo, aproape, pe vremea asta ar putea să le scape pe amândouă, că zmeii atunci de somn li uua cu pământul. Numai o pasăre dacă trece peste minunea aceea de palat și-l atinge cu aripa, — ori dusă de vânt, vr'o frunză cade pe acoperiș, — ține deodată toată glaja aceea și porțile de argint goa, iar zmeii vin furtună, rupând lemnele din cale, de ai gândi că aleargă dinaintea puștii o ceată de mistreți”.

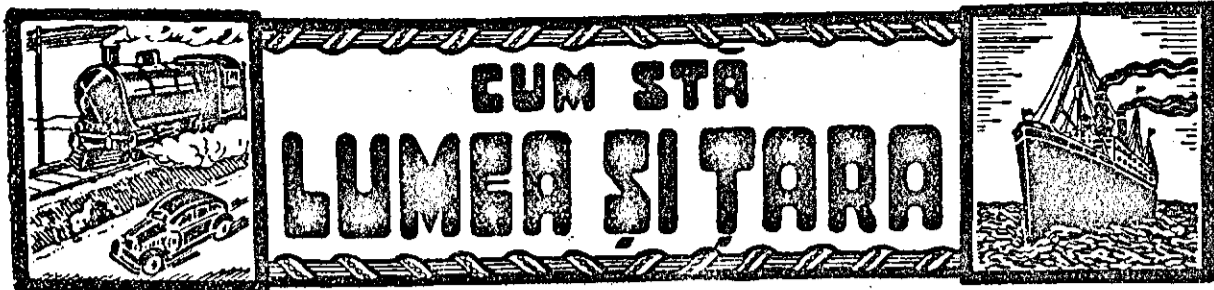
Copiii ascultă cu ochii duși și unii se cutremură scurt.

„Dumneata cum l-ai văzut, Moș Tănase?”

— Cum! D'apoi voi nu știți cine-s eu, măi băieți. Eu nu-s om ca ceilalți, ci hâml cum să vă spun”.

Își bate gura pipei de palmă să iasă scrumul, o îndoapă iar din beșica soioasă și-i dă foc, mai lăsând pe ciareci o dungă de cătran.

Noul președinte al Senatului — Sărbătoarea dela Silistra — Primejdie de război între Japonia și Anglia

Demisia dlui N. Iorga dela președinția Senatului

În ședința de marți a Senatului, dl profesor Nicolae Iorga și-a dat mulțămirea din demnitatea de președinte al Senatului.

Cauza acestei demisii este neînțelegerea ivită între dl N. Iorga și adunarea Senatului. În locul său a fost ales dl C. Argetoianu.

Desvelirea monumentului Regelui Ferdinand I la Silistra

Dumineca trecută orașul Silistra din Dobrogea a îmbrăcat haină de mare sărbătoare. S'a desvelt în această zi statuia ridicată marelui Rege Ferdinand I, învârtitorul României de azi. Din toate părțile Dobrogei și ale Ținutului Mării au venit la această sărbătoare numeroase delegații de săteni și coloniști. Din partea guvernului a fost dl ministru M. Cornășeanu.

Din nou primejdie de război în Răsărit

De multă vreme țările din Răsărit adică Rusia, Japonia și China, au fost o primejdie de război pentru Europa și pentru întreaga lume.

Întâi a fost războiul chinez-japonez, au venit apoi desele certuri și ciocniri dintre Japonezi și Ruși. Acum primejdia se arată iarăși din partea Japoniei.

Anume, în timpul luptelor dintre Japonia și China, numeroși soldați și revoluționari

chinezi s'au refugiat de pe pământul ocupat de Japonezi, în concesiunea franco-engleză dela Trenton (un ținut din China în care au voie să se așeze Europei) și s'au pus sub scutul stăpânirii engleze de-acolo.

Japonezii, au înconjurat cu armată și vapoare aceste concesiuni, făcând astfel orice legătură cu Europa, locuitorilor de-acolo.

Supărați de îndrăzneala Japonezilor, Englezii și Francezii au început să se pregădească de război. De partea lor stau și Statele-Unite, cari au declarat că ele și-au și trimis vapoarele de război către Japonia.

Până acum situația este destul de grea și se spune că Englezii și Francezii sunt hotărâți, să nu se dea înapoi nici din fața unui război.

Călătoria de studii a Marelui Voevod Mihai prin țară

Săptămâna trecută Marele Voevod Mihai a făcut o călătorie de studii prin țară. A vizitat ținutul Năsăudului, locul de naștere al marelui poet Gh. Coșbuc, apoi a trecut în Maramureș, iar de acolo în Bucovina.

Pretutindena i-s'au făcut tănărului Voevod primiri frumoase și însufleșite.

Vizita dlui ministru Gafencu în Turcia

Vizita aceasta a fost plănuțită încă de mult și era să se facă mai în primăvară. Frământările mari prin cari a trecut Europa de o vreme încoace au făcut însă ca să fie amânată până la începutul acestei luni.

În timpul acestei vizite dl Gafencu a avut mai multe întrevederi cu miniștrii Turciei și a fost primit în audiență și de președintele ei, de dl Ismet Inonu.

Prin această călătorie n'a întărit și mai mult legătura de prietenie dintre țara noastră și Turcia. Din Turcia dl Gafencu a plecat în Grecia.

O înțelegere militară între Germania, Italia și Spania

Se știe că fără ajutorul Germaniei și Italiei trupele naționaliste ale generalului Franco n'ar fi biruit niciodată pe bolșevici, în timpul războiului, care a măcinat atât de amar de vreme Spania.

Acum, când s'a pus și acolo pace, Germanii și Italianii vreau să încheie cu Spaniolii o alianță militară. Se spune însă că cu tot ajutorul ce l-au primit, Spaniolii nu prea sunt bucuroși de o alianță cu Germania și Italia și ar vrea mai bucuroși să fie lăsați în pace.

Cuvântarea rostită de dl Goebbels la Danzig

Azi orașul Danzig este mărul de ceartă dintre Germania și Polonia. Germania ar vrea să pună ea mâna pe el, așa cum a făcut și cu Cehoslovacia și Memelul, Polonia însă spune că nu l-l lasă și că într'un viitor război va zdrobi pe Germanii.

Săptămâna trecută dl Goebbels a rostit o cuvântare la Danzig spunând că Germania nu va da înapoi niciodată dela gândul de a cuceri Danzigul.

Declarațiile regelui George al Angliei

Vorbind despre viitorul război european, regele George al Angliei a declarat că azi Europa este ca o ladă cu praf de pușcă, gata să explodeze.

Despre înarmări a spus, că dacă lumea se va mai înarma tot așa ca acum, în curând va ajunge la faliment.

Necazul poporului evreesc

Soarta poporului evreesc a fost din cele mai înegurate și triste. Smulși din pământul

Ascultătorii privesc tot mai mirați la el. Unii își ațintesc ochii, alții mustățile, alții obrăjii păroși și tuturor li-se par ca și cum l-ar vedea pentru întâia oară pe câprar. Acesta clipește vioiu din ochi și se pare că aici nu le are grija. Apoi începe iar.

„Știi voi, măi băieți, unde se bat munții în capete? Nu știți! Apoi eu acolo m'am născut. Era o colibă mică-mică și cufundată în pământ, mai dibăia cum e a lui Cațulea Țiganul din capul satului. Aci trăia maica, Dumnezeu s'o hodi-nească. Acum, nu știu cum o fi trăit ea, cum nu, dar când m'am trezit eu pe lume, într'o bună dimineață, știți când de-a dragul s'o iai razna pe câmpie, m'am pomenit că în casă mai era și un purcel, gras coala pepene. Am crescut noi laolaltă fără să știm nimie de lumea asta mare. Din când în când se abătea câte un drumeț să ducă apă dintr'o munte, dar pe mine nu mă lăsa maica să-l văd. Într'o zi, însă, nu știa ce-a făcut purcelul, ce nu, că tot umblând cu rățul, cum e data porcului, i-s'a oprit un os în gât și a crăpat. Și tot în clipa aceea își dădu și maica sufletul. Acum eu, cu mintea ce-o aveam, mi-am nis așa: Mă Tânase, dragul meu, aici nu poate fi lucru curat, i-ați catrafusele și te cam mai du, că-i largă lumea. Și așa am tot venit, până ce m'am trezit aici în sat. Dar pacoste ca ala pe mine: Nu puteam dormi nici un ochiu. Dar nici acum nu pot! Ulte, de pildă, voi gândiți că dorm, când stau câte-o dupăamiaza întregă, aici, sub stejar și voi îmi grijii caprele? Dar nu dorm, dragii

mei, că nu poate dormi moșu: atunci eu povestesc cu oamenii ce-au trecut pe cealaltă lume!”

Moș Tânase trage câteva fumuri groase, unul după altul, și le trece prin nări. Ochii stau să se închidă și sclipesc ea la mâțe. Ascultătorii îl privesc cu o spaimă vădită. Totuși cel ce slobozise fumul pe nări se ciudește iar.

„Așadar, moșule, cum nu poți dormi, d-ta, te vei fi dus vr'odată să păzești pe vremea aceea la palatul cel de glaje și atunci le vei fi văzut pe acelea două fete de împărat?”

— Tot Gheorghieș mai pricopsit. Vezi cine are cap, are! Așa, le-am păzit odată, și au venit cu mine până ia aici, sub stejarul acesta”.

Copiii se adună unul într'altul, îngroziți. Cu mintea lor de 5—12 ani, văd pe cele două fete și li se pare că aud trezniturile copacilor rupți de zmei în drumul lor furtunos.

„Erau albe, dragii mei, ca fulgii de nea, înalte și ușoare de să le ducă o undă de vânt. Așa le-am văzut eu acum-a trei ani impliniți.

— Și de ce nu le-ai scăpat, Moș Tânase?”

— Vezi, că ursita lor zice așa: că cine le va scăpa din ghiarele zmeilor, acela va trebui să le ia de nevastă. Și apoi, vedeți voi bine, cât de bătrân ls eu acum, și atunci am fost și mai bătrân, că eu pe ai ce merge tot întineresc”.

După un răstimp de tăcere cel mai în vârstă iar întrebă:

„Și unde e palatul acela de glaje, cu porțile de argint?”

— Știi unde-i Valea Rea? Sub coasta alu-

nilor? Bine. Acolo-i. Apoi în fundul văii acestuia, sub mari arcuri boltite de stejari înalți, acolo la veșnică umbră, în afunzime, e palatul. Spun că din el pe trepte te poți coborî până în mijlocul pământului, unde fierb cazanele cu smoală. Acolo se coboară zmeii în toată noaptea de se vopesc grozav să nu-i cunoască nimeni. Ci eu cred că domnițele acelea nu vor mai sta mult acolo, că le vor scoate acești doi fărtați ce mi-au întors caprele”.

Moș Tânase scoate acum cenușa din luleana stânsă și se întinde ciobănește la umbră. Nu peste mult horcăitul li răsună în pădure. Băieții, uimiți, rămân mult timp, nemșcați, într'un târziu se pun apoi și ei să-și ia amiaza de prin traiele, fără mare dor de gustare, afară de cei mai mici. După amiază îngrijesc și caprele lui Moș Tânase, căci acesta tot într'un sfiorăit o duce până se apropie soarele de asfințit. Cine ar fi cutezat să-l trezească pe cel care „nu putea să doarmă”, ei vorbea cu oamenii duși de pe lumea această? Acasă băieții cari au fost cu vitele spun că mai mult nu se duc pe deasupra pădurii, că acolo e cuibul zmeilor și sunt două fete de împărat într'un palat de glaje, frumoase, frumoase, albe ca săpada și ușoare, de să le ducă vântul. Dar numai într'un ceas de noapte pot ieși. Zmeii însă umblă prin pădure, zmoliți și greznici la vedere.

„Cine v'a mai băgat și prestii de aceste faeap, măi Ionică?” — Întrebă mama îngrijorată.

„Ne-a spus-o Moș Tânase, câprarul, măicuțoi! El le-a și văzut. Dar dacă le-ar fi scăpat, cine ar

Biserica unită în slujba neamului

Ce scriau învățații de demult ai Sașilor despre noi. Românii încep să-și apere istoria și limba. Se arată cât de viteji la războiu erau lăudăroșii grofi unguri din Ardeal

Pe timpul celor trei iaceferi ai redeșteptării naționale a neamului românesc Călin, Șincal și Malor, streinii, și cu deosebire Sașii, încă se ocupau din ce în ce mai serios și mai cu râvnă de istoria obârșiei și a limbii poporului român, care în Transilvania era mai numărös decât toate celelalte neamuri laolaltă, și care arăta monarhiei austriace talente nebănuite, și îndrăzneală de cetățean băștinaș, nedreptățit și desmoștenit de veneticii de mai târziu, Unguri și Sași.

La 1803, Eder tipări la Sibiu o carte, iar la 1804 Engel tipări „Istoria Moldovei și a Munteniei, pe lângă literatura istorică și statistică a ambelor țări”. Amândoi căutau să dovedească că Românii sunt un popor de curând venit prin ștaturile pe cari le locuiesc, și că nu sunt de vișă latină.

Scriitorii sași nu știau destul de bine românește, cum de altcum nici acum, după 20 de ani de viață în România nu știu, și rar află câte un Sas care să știe bine românește. Pașunile cunoștințe ce le aveau despre Români și despre limba lor, le publicau apoi cu mare vâlvă, ca și cum cine știe ce studii adânci ar fi făcut despre Români și limba lor. Ca să ne facem o idee despre felul cum știau scriitorii sași românește, las să urmeze câteva șire din cartea lui Sulzer. Două rânduri dintr-o poezie populară, auzite de învățatul scriitor poate de la vre-un lăutar din Țările Românești:

— *Mittlco vino 'ncoace!*

— *Ba eu nu, că n'am ce face.*

Iată cum scria sasul aceste versuri:

— *Mittlika, Mittlika, wien üng quatsch;*

— *Ba nu, ba nu, nam tsche fatsch.*

Dar e mai curios și interesant, cum învățatul sas explica aceste versuri, crezând că știe mai bine românește decât țiganul cântăreț:

— Acest „Tsche fatsch” în loc de „tsche se fak” este o grozavă greșală împotriva gramaticii: însă țiganul (cântăreț) avea lipsă de un cuvânt care să se potrivească cu „quatsch”, și îndată schimbă cuvântul după placul său, cu o mare îndrăzneală (licența poetică).

Noi știm că tot așa de românește este „N'am ce face”, ca și „n'am ce să fac”, numai cât să fie fiecare la locul său. Sasul însă nu știa aceasta, dar pentru aceea se apuca cu îndrăzneală ne mai auzită, să scrie și să vorbească streinilor despre limba și neamul Românilor.

Înaintea acestor scriinteli de limbă și batjocuri față de istorie, conștiința națională și mândria romană, pe cari școalele Blajului, de zeci de ani le sădise în sufletele și inimile acelor cari au avut fericirea să se împărtășească de binefacerile lor, se revoltă; iar aceia dintre Români, cari aveau darul de a mână condeiul și mijloace pentru a-și tipări gândurile și știința lor, începură să apere cu vitejie istoria și limba.

Între cel mulți, fu și Ioan Budai-Deleanu, fiul preotului unit din Cigmău (jud. Hunedoara).

Ioan Budai Deleanu, făcuse studiile la Blaj, apoi la Viena, unde, pe lângă studiile teologice și filosofice, făcu și „dreptul” adevărat advocatură. Părinții lui, se vede că erau săraci, căci el pentru a trăi în Viena, făcea pe cantorul la biserica Sfânta Varvara, și din mica plată ce primea de acolo, se ajuta.

După terminarea studiilor se căsătorii, apoi merse advocat în Lemberg, unde în curând ajunse consilier cesaro-crăiesc, primind titlul de nobil și numele „de Banul”. El însă când scria se iscălea „Deleanu” pentru că părinții săi se trăgeau din comuna Deal.

Pentru a dovedi obârșia latină a limbii române, Deleanu scrisse un Dicționar român-latin, apoi român-grec, român-francez și „Fundamentul limbii române”, „Dascălul românesc”, și altele. Tot el scrisse și poezia hazlie „Țiganiada”, în care spune cum Vlad Țepeș a format odată o armată din Țigani, ca să-i ducă la luptă împotriva Turcilor.

Țiganii se cam codeau, dar de silă ca de voie bună, trebuia să meargă. Până să ajungă însă, Turcii au fost fugiți și luptele au fost încetate. Dar Țiganii de acum începură a fi viteji. Începură a se lăuda ce ar fi făcut ei dacă ar fi prins un Turc; ba începură a împărți între ei slujbe și domii. La urmă, din toată afacerea s'au ales cu o păruială.

Țiganiada lui Deleanu nu este numai închipuire, ci este ceva adevărat. Iată adevărata Țiganiadă a timpului său:

La 12 Mai 1809, Napoleon al Francezilor ocupase Viena. Împăratul Francisc șinu dietă, și după legile de atunci, ceru dela nobili să alerge într-o apărare a țării. Nobilimea din Croația și din Ungaria răspunse chemării, dar cea din Transilvania se codea. Spaima de Francezi era așa de mare, încât coroana Ungariei a fost adusă dela Budapesta la Cluj, și acunsă sub padimentul bisericii romano-catolice, în piața de azi a Unirii.

Dieta din Iunie votase, ca din comitatele feudale ale Transilvaniei și din Săcuișme să iese cât mai în grabă 2554 nobili călăreți și 13528 pedestrii. Scaunele săsești să dea 2000 pedestri și un escadron de călăreți.

Nobili ardeleni habar n'aveu de mânăuirea armelor. Începură deci a se trage înapoi, zicând că ei sunt datori să-și apere numai țara lor, adevărat Transilvania.

Nevestele nobililor se boceau ca la mort. Sute de nobili se îmbolnăviră de frică. Alții cântară Români pe plată ca să meargă în locul lor la război. Alții trimiseră dintre lobagiilor lor, tot Români.

Norocul a fost că la 14 Octombrie 1809 se încheie pacea dela Viena, așa că armatele transilvănene nu mai ajunseră pe câmpul de luptă.

După terminarea războiului, vitejii nobili ardeleni începură să-și țină nasul sus, și să pretindă multe lucruri dela cartea din Viena, ca răsplătă pentru însuflețirea cu care au alergat într-o apărare a tronului și a patriei. La 9 Iunie 1810 deschiseră dieta, care lucră fără întrerupere până la 19 Septembrie 1811, ocupându-se mai mult de slujbe, de colonizarea Țiganilor, pe cari să-i poată duce la război când s'ar mai întâmpla.

Făcură 91 de proiecte, pe cari împăratul nu voi să le întărească. Ba dieta era să se plângă la Viena că în urma atâtor războaie a scăzut prea mult valoarea banilor de hârtie (banconote); când la toate prefecturile și oficiile publice sosi câte un plic mare pecetluit, cu aspră poruncă de pedeapsă, să nu se deschidă până la 15 Martie 1811, și atunci să se deschidă în toată țara.

Nobili ardeleni credeau că împăratul vrea

părinților lor, ei au fost silși să fie mereu oamenii fără de țară, trăind huliți și batjocoriti în mijlocul altor neamuri.

Alungați din multe țări, au ajuns azi să se mai poată așeza nici în țara care odată, de mult a fost a lor.

Cu tot sprijinul pe care îl dau englezii, arabii nu-l mai lasă ca să intre în Palestina, și de câțiva ani acolo sunt lupte și vărsări de sânge.

Acum au ajuns să nu se mai înțeleagă nici el între ei. În Palestina sunt două partide de Evrei, cari se luptă între ele.

Mai nou se spune că Englezii, cari i-au luat sub aripa lor pe Evrei, vreau să le caute o altă țară, și anume în coloniile lor.

Germanii nu se lasă de colonii

Așa se spune că pofta vine mâncând Germanii, după ce au împărțit și supus Cehoslovacia, au declarat că ei vreau să li-se dea și coloniile pierdute.

De acest gând Germanii nu se vor lasă niciodată a spus ministrul de finanțe al Germaniei.

Scufundarea unui submarin francez

Văzduhul și adâncul apelor azi n'a mai rămas o taină pentru mintea frământată și iscoditoare a omului. Mările sunt străbătute de vapoare și în adâncuri de submarine, adevărați pești uriași de oțel.

Se întâmplă uneori însă că aceste submarine nu mai pot ieși la suprafața apei, și atunci pe cei cari se află înăuntrul lor li așteaptă moartea cea mai înfricoșătoare, rămânând pentru veșnicie închiși în ele ca în niște uriașe sicrie de oțel.

O astfel de nenorocire s'a întâmplat nu de mult în apele Iudiei în apropiere de coastele Marocului. Submarinul francez „Phoenix” s'a scufundat în largul golfului Camrah, având pe el 59 marinari și 4 ofițeri.

Nenorocirea s'a întâmplat în ziua de 15 Iunie, în timpul unor probe pe care submarinul „Phoenix” le făcea împreună cu submarinul „Espoir” și cu alte avioane. Cele două submarine s'au scufundat, iar „Phoenix” nu s'a mai ridicat niciodată.

S'au făcut îndată încercări pentru aflarea lui, însă nu s'a mai putut afla. Cum apa este adâncă, de câteva sute de metri, submarinul este socotit cu desăvârșire pierdut.

Nenorocirea aceasta a mahnit adânc poporul francez.

fi trebuit să le ia și de neveste și el acum e sărăn.

— Omul acela numai de furci e bun! — zice tatăl întunecat la față. Satul vrea să nu-l lasă să moară de foame și lui li umbli năzdrăvni prin cap. Doarme, dormire-ar în veci, cu cap de cap, de pune caprele în toate semănăturile!

— Că nu poate dormi, tată. Zice că vorbește cu oamenii duși de pe lumea asta. Ne-a spus, că el o de unde se bat munții în capete!

— E dela noi, Ionică, lasă-l, prostu, să vorbească! Un neam de țigăloși cari n'au știut decât să doarmă. Las' că-i mai prind eu odată caprele la lan, dar știu că scump va plăti-o!

A doua zi însă băieții uită sub soarele strălucitor năzdrăvniile de ieri ale Moșului și, ducându-și vitele la păscut, îl încunjură iar pe căpărar, care le spune din nou o mulțime de minunății. Caprele le întorc totdeauna cei mai tineri, și moșul, când se ostenește de povestit cu cei din jurul lui, urmează povestea cu „cei ce s'au dus de cealaltă lume”.

I. Agârbiceanu

să facă o bucurie mare țării întregi, dând slujbe înalte și distincții pentru vitejii din război împotriva Francezilor. Mare le fu desamăgirea când văzură că în acele plăcuri era decretul împărătesc în virtutea căruia valoarea banilor scădea cu 80 la sută, adică în loc de 100, căpătai numai 20.

Acele vitejii de după război, îngâmfați și desamăgiri dădură lui Deleanu destul material pentru Țiganlada sa. Nu trebuia decât să schimbe niște nume, adică în loc de Francezi să zică Turci, iar în loc de nobilii ardeleni, Țigani.

Țiganlada lui Deleanu trebuie să fi fost foarte cîntită, și încă cu mare haz pe atunci, căci în fiecare din vitejii pe cari îi arată, ca Gallman, Răzvan, Vlaicu, Gogu, Becikerek..., în cuvintele și mișcărilor lor, românii puteau vedea pe unul sau altul dintre nobilii din Ardeal.

Cu Țiganlada lui Deleanu începu un nou fel de scleră frumoasă la Români din Ardeal.

N. Lupu

Cum se arată semănăturile. În întregă țară, situația semănăturilor este cât se poate de bună. Se așteaptă o recoltă bună de grâu și orz de toamnă. Porumbul și pomii se arată deosebit de bine.

Ministerul Muncii prin înaltul Decret Regal Nr. 1530 din 4 Aprilie 1939, a trecut în tabl. Nr. 1 din legea pt. pregătirea profesională și exercitarea meseriilor, meserie de ajutor, pentru confecționarea articolelor de smirghel (poleii).

Haite de lupi ca'n toiul iernii. Un lucru puțin obișnuit s'a întâmplat mai în săptămâna trecută în județul Tighina. Câteva sate din acest județ au fost atacate de lupi. Sălbăticiunile și-au părăsit ascunzătorii lor din hășigurile codrilor și, împlinse de foame, au năvălit prin curțile și grajdurile oamenilor. În comuna Căinari haitele de lupi au sfârșit 13 mînji și mai mulți berbeci, iar în comuna Bulboacă mai multe oi.

Bisericiile din Spania Roșie au fost aflate așa cum era de prevăzut, nimicite pe dinlăuntru și murdărite: altarele dărâmate, chivotele în care se păstrează scumpul trup și sânge al Domnului răvășite de toate scumpeturile, statuetele dărâmate ori furate. Multe biserici au fost întrebunțate drept garaje (în cari stau peste noapte automobilele), iar altele drept grajduri pentru caii ofițerilor. Alte biserici au fost folosite ca prăvălii. În biserica sfântului Iosif s'a aflat statuia micului Isus îmbrăcată în haine roșii, iară de deșupt cu inscripția: „Eu sunt comunist”. Acestea nu sunt povești ci adevăruri, cari se pot controla și dovedi cu mii de martori. Toate aceste biserici au fost curățite și consacrate din nou, așa că astăzi se slujește din nou în ele.

Lovit de tren. Locuitorul Martin S. din Blaj, pe când voia să treacă cu carul peste linia ferată, în dreptul comunei Petrisat, a fost lovit de trenul-motor ce venia de către Clucșanmărtin. Din fericire conducătorul trenului a putut încă opri la vreme, așa că bietul Martin S. a scăpat cu viața, fiind doar ușor

rănit la cap și un picior. În car se afla și copilul lui Martin. Acesta văzând primejdia și-a aruncat mai întâi copilul și apoi a încercat să sară și el. Carul a fost târât câțiva metri pe linie și desfăcut în bucăți. Un bivoli a fost omorât.

Un loc unde întineresc oamenii. Curat ca'n poveștile de demult, făurite de mintea și închipuirea noastră. Acum însă nu-i vorba de vr'o moară fermecată pe coșul căreia să între moșnegii doborâți de povara anilor, iar din jos să iase flăcăi sprinteni, numai buni de însurătoare. E vorba cu totul de altceva. În Suedia s'au descoperit în zilele trecute niște mine de magnetită. Aceste mine se spune că au o mare înrăurire asupra corpului omenesc bolnav. Acela cari au stat mai multă vreme în aceste mine pentru a se vindeca spun că ei se simt întineriți cu 20 de ani.

Cât vin este în lume. Fără îndolală că în lumea întreagă se bea destul vin. După o socoteală făcută de curând, numai în anul 1937 au fost peste 205 milioane hectolitri. (Un hectolitr are 100 de litri). Între țările cari au vin mai mult, țara noastră vine în locul al șaselea. În fruntea tuturor stă Franța cu 58 milioane hectolitri.

Un oraș cu oameni necredincioși. Un preot englez a spus deunăzi la o mare adunare națională, că locuitorii orașului Londra sunt cei mai necredincioși oameni din câștii-a fost dat să cunoască. Anume el a făcut o socoteală și a aflat că din cele 8 milioane locuitori, abia dacă 5 la sută mai cercetează regulat biserica, adică vr'o patru sute de mii. Oare dacă s'ar face și în orașele noastre o asemenea socoteală nu ne-ar găsi și pe noi la fel de necredincioși?

A făcut un drum de 6 kilometri dormind. O întâmplare minunată s'a petrecut în orașul Boston din America. Într'o dimineață locuitorul Frank Brown a găsit pe prispă casei sale o fetiță necunoscută, confundată într'un somn adânc. Trezit, fetița a spus că se numește Norma Keller și că părinții ei se află la o depărtare de 6 kilometri de locul unde a fost găsită. Tot drumul, fetița l-a făcut dormind. Înainte de a părăsi casa părințească, s'a îmbrăcat cu grișă, a încuiat poarta casei și numai după aceea a plecat. Lumea a rămas ulmită de această întâmplare și medicii americani încearcă să vadă cum de-i cu puțință un asemenea lucru.

Cărți foarte răspândite. Dl Hitler, președintele republicii germane, a scris o carte: „Mein Kampf” = „lupta mea”, care a trecut până acuma în 4 milioane exemplare. Și mai răspândite sunt cărțile lui Lenin, întemeietorul revoluției rusești, născut la 1870 și mort la 1924. Încă între anii 1899 și 1914 s'au răspândit 30 de scrieri de ale lui în 70 de mii de exemplare. Iar dela 1917 când a început revoluția rusească și până la 1938 s'au vândut din cărțile lui Lenin 115 milioane exemplare în 83 limbi. La noi Români nu există carte care să fi trecut în mai mult de 20.000 exemplare.

Un cioban a fost ucis în luptă cu hoșii. La o stână din apropierea orașului București s'a întâmplat într'una din nopțile trecute un înfiorător omor. Jandarmii din oraș urmăreau o ceată de hoși. Unul din ei urmărit și s'ascuns în stâna din pădure. Ciobanul Ilie Radu Vlaicu a încercat să vină în ajutorul jandarmilor, asmuțind cei zece câini ai stăni împotriva hoșului. Acesta

văzându-se în primejdie, a sărit cu o armă asupra ciobanului. S'a încins o luptă aprigă. Până la urmă vină însă în ajutor jandarmii, ciobanul a fost ucis și hoșii au fugit.

Cunoștințe folositoare

Buruieni de leac

Damnezeu, în marea Sa bunătate, a dat omului o mulțime de mijloace de apărare și de păstrare a sănătății. Între mijloacele de apărare a sănătății este și folosirea plantelor sau buruienilor de leac. Dacă privim pe dealuri, pe lângă garduri, în locurile nelocuite vedem o mulțime de buruieni, cari la prima vedere ni-se par nefolositoare, însă nimic, nici cel mai mic firicel de iarbă nu este făcut de Dumnezeu să fie nefolositor.

Înșir, pentru cititorii acestei gazete, câțiva din buruienile de leac mai des folosite de țărani noștri:

1. **Mușețelul** sau romanșă este planta ce crește pe marginea tuturor drumurilor. Are florile mici, rotunde, galbene la mijloc și cafrunzișoare mici albe. Cea mai bună este aceea cu mijlocul florii umflat care dacă tăiem vedem că este gol înăuntru. Florile au un miros îmbătător. Culegerea florilor se face în lunile Mai și Iunie însă nu pe timp ploios, căci se înegresc și își pierd puterea vindecătoare.

Zilnic putem folosi aceste flori sub formă de ceai, fie sub formă de legături calde. Ceaiul se face adăugând la 1 litru apă cam atînea frunze câte luăm cu degetele dela o mână. Acest ceai îl dăm bolnavilor cari n'au poftă de mâncare, celor ce mistulesc greu, copiilor cari au dureri de mașe, bolnavilor de frigenț. Celor cu dureri de măsele li-se dă să țină ceai de mușețel (romanșă) în gură și le trece durerea. Dacă în ceaiul de mușețel mai punem acid boric (pe care-l cumpărăm dela farmacie) putem să facem spălături la dureri de ochi la copii cari au scurgeri din urechi, putem spăla rănille și babele vechi, căci liniștesc durerile și vindecă aceste răni.

Din mușețel farmaciștii scot un fel de ulei folositor bolnavilor de reumatism. Ceaiul de mușețel nu se poate ținea mai mult de o zi, căci se înăcrește. Cu florile rămase după ce am făcut ceaiul putem face legăturile calde adică, florile calde rămase se învelesc într'o batistă și se pun pe falca unde ne doare măseaua, sau pe răni vechi.

Vedem deci întrebunțarea mare pe care o are mușețelul și totodată puterea lui mare de vindecare. Florile adunate, uscate bine, se vînd cu un preț foarte bun. Se culg în lunile Mai și Iunie.

2. **Florile de soc.** Dela soc se folosesc florile și fructele cari seamănă cu niște strugari și sunt de culoare negre. Se culeg florile și se leagă în legături, așezându-se la uscare. După ce s'au uscat, se iau și se scutură numai vîrfurile înflorite și codițele se aruncă. Din flori de soc se face un ceai care se dă celor ce sunt răciți pentru că să ascunde apoi la cel răgușit, la cel ce tușesc. Ceaiul se face: la 1 litru de apă flori câte luăm cu vârful degetelor dela o mână. Cu ceaiul de flori de soc se spală babele, spurcăciunile și rănille vechi.

Tot ceaiul din boabe de soc se dă celor ce sunt încauși. Se mai face un ceai din frunze de soc în felul următor: luăm 8 frunzele tăiem mărunt, le fierbem într'un litru de apă. Această apă o folosim la spălarea rănilor și a bubelor de pe piele. Culegerea florilor se face în lunile Mai și Iunie.

2. **Cozile de creșe și vișine** pe cari le ar-

după ce am mâncat cireșele sau vișele sunt bune de leac. Aceste cozi le cumparam de la farmacie plătit scump deși putem să le avem fiecare gospodăru. Strânse, uscate și le avem pod unde umblă vântul și este caldă, folosesc de către oamenii bolnavi de plătă și bășica udului, boli de rinichi (rărunchi), la inflamația pântecului (dropică). Se face cu ele ceai și se ia de către bolnav 4—5 pahare pe zi.

4. **Cicoarea.** Planta ce crește prin pășuni pe drumuri prin fânețe, cu floarea de culoarea cerului albastru, este cicoarea. Din rădăcina acestei plante se face un ceai (o mână de flori la 1 litru de apă) ce se dă celor bolnavi de friguri, celor cu dureri de mațe, celor cu dureri de ficat, celor ce au sângele stricat și celor ce suferă de reumatism. În farmacii se face un fel de leac din cicoare care se dă celor ce suferă de slăbiciune. Din frunzele uscate se face un ceai ce folosește celor încaușiți.

Tot din rădăcina de cicoare, pe care o cultivă omul, se face Frankcafeaua care se adaugă la cafea. Fiecare om poate să-și facă singur această Frankcafea. Adună rădăcina tinere de cicoare, le spală și le uscă, apoi le pune în cuptor, pentru că să se prăvească și după aceea le macină și are cafeaua pregătită.

Roșcovei Ionel—Obreja

Cărți nouă

„Părintele Anton, o zi pe câmp cu stolul, de Victor Al. Macedonski, 1939. Tipărit cu autorizația „Straja Țării”, tipografia Românească, Brașov. 90 pagini, format 20/13, preț 30 Lei.

„Părintele Anton” nu e năvelă, nici roman, ci este via de apostol sătesc, omul care își închină viața și muncă binelui obștesc. — Este fără îndoială, figura simbolică a noului regim.

Dela primele pagini, „Părintele Anton”, lasă să se înțeleagă că este o lucrare de valoare. Stilul este curățat, povestitor și pe înțelesul tuturor.

Eroul, un străjer neconținut pe primul plan, călător după apăsător, își mărturisește entuziasmul pentru realizările înfăptuite în sat, prin exemplul și îndemnul la bine, ale „Părintelui Anton”.

Credem că e una din cărțile, cari trebuie citite, și pe care o recomandăm cetitorilor noștri.

Posta gazetei

Unui cetitor. „Unirea Poporului” se împărțește aproape pretutindenea cetitorilor de către preoți, duminică, după sf. liturghie. Și aceasta cu tot dreptul, fiindcă e o gazetă creștinească, scrisă de creștini pentru creștini, plină de îndemnuri creștinești, necuprinzând nimic ce ar putea supăra ori vătăma cucernicia credincioșilor. Și apoi ea a fost recomandată în repetite rânduri de către toți episcopii noștri, prin circulare și cu cuvântul.

Sume primite:

Stoica Ioan, am primit Lei 150 cari iam trecut pe 1937 Lei 75 și pe 1938 Lei 75, deci mai restăți cu Lei 75 pe 1938.

Iacob Toma I. Gheorghe, am primit suma de Lei 250 care sumă am trecut-o pe 1938 Lei 75 și pe 1939 Lei 150.

Dr. Romul Bollă, am primit suma de Lei 700, care am trecut-o la restanță și anume: pe 1934 Lei 60, 1935—150 1936—150, 1937—150, 1938—150 și pe 1939 Lei 40.

Oficiul parohial Vintire, am primit suma de 540 Lei, care am trecut-o după cum urmează, pe 1938 Lei 200 și pe 1939 Lei 200.

Achitat Lei 150. Dorăban Ioan primar, Nicoară Ioan, Alexandru Breșcu preot, Trif Ioan Cantor.

Alte sume: Oficiul Teiuș 300, Bălan Ștefan secretar, episcop. Lugoj, achitat lei 450, pentru Bălan Traian, Gârghi Ștefan Teiuș și Herta V. din Coșlar. Nicolae Carnașiu a Parasc 75, Of. paroh. Julița 750, Săliștean Nicolae I. Ioan 75.

Dni Felician M. Soran. Publicăm cu drag articolul trimis și ne-am bucura dacă ne-ați trimite cât mai multe articole, raporturi și știri.

Școala Normală de învățătoare, română unită, Blaj

Condiții de primire

la Școala Normală de învățătoare română unită, Blaj pe anul școlar 1939—40

În cl. III-a Normală, se pot înscrie eleve cari au terminat cl. II secundară (liceu, gimnaziu).

În cl. IV Normală vor fi primite eleve cari au reușit la examenul de cl. III liceu gimnaz sau școala normală de fete și au media cel puțin 7.

Înscrierile se fac până la 25 August a. c. la Direcțiunea Școlii Normale de învățătoare, cu cerere timbrată.

Cererile de înscriere vor fi semnate de reprezentantul legal al candidatei, cu arătarea profesiei și locuința suscriitorului.

La cerere se vor anexa:

1. Extrasul de naștere și botez.
2. Act de revaccinare.
3. Certificat de naționalitate.

4. Certificat de studii din toate clasele anterioare. Purtarea candidatei, notificată în certificatul de studii va fi cel puțin „bună”.

Elevele șchioape, gângave sau cu alt defect fizic, nu pot fi primite, (Cap. XXI, art. 452).

În clasa V-a normală se vor primi eleve cari au făcut examenul de admitere și au reușit, cel puțin cu media 7.

Examenul de corigență și de admitere se țin în 8 Septembrie dimineața la ora 10. Elevele cari vor întârzi de la această dată nu vor putea fi examinate fără aprobarea superioară a direcțiunii.

Înscrierile se fac în 12—14 Septembrie, iar cursurile încep în ziua de 15 Septembrie dimineața la ora 8, deci în 14 Sept. seara fiecare elevă să fie în institut.

Ne reprezentarea la sus numita oră aduce cu sine sancțiuni: ca ore nemotivate și altele.

Taxe școlare: Lei 600. — taxă de înscriere; Lei 200 — taxă de construcție; Lei 1500 — taxă de frecvență; Lei 100 — pentru stricăciuni și medic. Total 2400 Lei. Taxele se achită: la înscriere Lei 1500 — iar la întoarcerea din vacanța Crăciunului Lei 900 — Pentru minoritari taxă dublă.

Uniformele de gală precum și pelerina normalistelor se va confecționa de către direcțiunea școlii — asemenea și halatele pentru horticultură și gospodărie, fusta și blusa de port.

Deci nici o elevă nu are voie să-și facă în particular uniforme. Asemenea numerele matriculare pe uniformă vor fi confecționate în școală. Costul tuturor uniformelor e de Lei 3500. (2 șorțuri: alb și gri, cu accesoriile, 4 galerașe și o bonetă, 1 fustă de stofă guyrată, 1 pelerină de postav, 1 bluză, o fustă simplă bleu-marin și o bluză albă de port, conform ordinului ministerial în vigoare o elevă intrată într-o școală secundară, nu poate purta nici în vacanțe (Crăciun, Paști, și vacanța mare) o altă îmbrăcăminte afară de uniformă, confecționată de școală și provăzută cu numărul de ordine. — În caz de neconformare se vor aplica sancțiuni.

Părinții prin aceste dispoziții sunt scutiți de alte multe spese reclamate cu confecționarea altor rochii și suplimente particulare precum și a paltonului și pardesului, înlocuite prin pelerină.

Elevele sunt obligate pe clase să aducă următoarele unelte cari vor rămâne școlii pentru practica agricolă: cl. III-a greblă de grădiniță; cl. IV-a sapă de grădiniță; cl. V-a hârleț; cl. VI-a furcă.

În puterea legii în vigoare (Cap. XXI, art. 442) nici o elevă nu poate fi înscrisă la Școala Normală decât ca elevă a internatului. Școlile Normale sunt internate”. (Cap. XXI, art. 242). În anul trecut elevele cari aveau părinți în localitate au fost primite ca eleve externe. În anul școlar actual nici acestea nu vor fi înscrise ca externe.

Elevele școlii noastre normale vor fi în „Internatul școlii secundare române unite de fete din Blaj” ale cărui condiții de primire se publică separat din partea Direcțiunii acestui Internat.

DIRECȚIUNEA

Internatul școlii secundare de fete române unite din Blaj

Condiții de primire

În internatul școlii secundare de fete române unite din Blaj (Liceu, Școala Normală, Liceu Comercial și Curs primar) se primesc eleve pentru anul școlar 1939—40 pe lângă următoarele condițiuni:

Taxa de întreținere este de Lei 13.000, care se va plăti în 3 rate: 5000 cu ocazia intrării în internat, 5000 la întoarcerea din vacanța de Crăciun, iar la întoarcerea din vacanța Paștelui 3000 Lei. Direcțiunea internatului își rezervă dreptul ca pe lângă taxa de 13000 Lei, pentru anul 1939—40 dacă se vor urca prețurile de azi ale articolelor să urce taxa.

În mod excepțional se admite și plata lunară de întreținere cu singura condiție ca în decurs de 8 luni să se achite întreaga taxa de întreținere. și anume: luna Septembrie 1939 și luna Iunie 1940 se achită deodată la înscriere, deci 3000 Lei. Începând cu luna Octombrie 1939 se achită lunar câte 1500 — până la achitarea completă a întregii taxe de întreținere.

2 Elevele vor aduce cu sine următoarele efecte: 1 saltea (lungă 1.80 m., lată 0.90 m.), 1 pernă, una plapomă de lână, 1 plapomă de vară, schimb dublu pentru pat, 1 cuvertură, albă pentru pat, 4 cămăși de zi, 4 cămăși de noapte, 12 batiste, 4 combinezioane, 4 perechi pantaloni, 4 perechi de ciorapi negri și 4 perechi gri, 1 pereche pantofi negri, 1 pereche galosi, 1 costum de baie, 1 halat larg pentru dormitor, palton de iarnă, 1 pardesiu negru, 1 broboadă de lână, 2 perechi de mănuși, 1 neagră, 1 albă; asemenea fiecare normalistă trebuie să-și aducă vioară neapărat, 4 prosoape și un ștergar pentru bucătărie. Întrucât nu va prezenta ștergar de bucătărie, i-se va reține un prosop la preluarea inventarului. Fiecare elevă internă va aduce 2 kg. de lână spălată scărmanată și 1 kg. cânepă fulor hecelată, perlată, cari rămân internatului, perle de ghetă, 1 casetă complet aranjată pentru toaletă (cu săpun, perle și praf de dinți), 1 cutie cu ace de cusut, de siguranță, ață albă și neagră, de cârpit.

Fiecare elevă va prezenta 20 buc. bandaje într'un săculeț de pânză. Contrar, internatul i-le va pune imediat la dispoziție pe speșele elevilor respective. Deasemenea și hârtie igienică.

Fiecare elevă este datoră să-și poarte uniforma prescrisă atât în zilele comune, cât și în Dumineci și sărbători.

Elevele normaliste nu-și vor putea confecționa uniformele de gală, de cursuri, de gospodărie și de horticultură decât numai la cusătorese angajate și supravegiate de direcțiune. Elevele normaliste sunt obligate a purta pelerină confecționată de Direcțiune. Costul uniformelor face Lei 3500 care

este a se achita cel mai târziu până în 20 Decembrie 1939.

Deodată cu rezoluția de primire, până în 31 Aug. c., i-se va trimite fiecărei elevă un număr. Acest număr va fi cusut la loc bine vizibil pe toate lucrurile ce le aduce cu sine respectiva elevă. Pentru obiectele nenumerizate, ori care nu sunt cuprinse în prospect și de obiectele ce le are eleva la sine, răspunde personal și Direcțiunea Internatului nu-și asumă nici o răspundere. Fiecare bucată de rufă va fi marcată așa, ca, împăturată fiind, să fie numărul bine vizibil. Nu-l vece să aducă elevele cu sine cărți, romane, reviste, broșuri, decât cele prescrise în programa școlii, nici metode de pian și vioară, afară de cele prescrise de profesor. Aflute astfel de cărți la eleve se vor confiscă, precum și pudra, alifia, parfumurile, etc.

3. *Ținem să amintim, că Internatul este provădit cu instalație de încălzire centrală, conductă de apă, baie comună, infirmerie, dormitoare și sale de zi, toate în condițiile cele mai igienice, și că nu numai conducerea și supravegherea, dar întreg serviciul de Internat este împlinit numai de membrele Congregației de Surori.*

4. În internat se poate lua Instrucțiunile de pian și vioară, *ore de exercițiu*, despre ale căror rezultat la finea anului școlar se va da examen în internat, iar lună de lună se face examen de materialul parcurs în aceea lună fiind obligată fiecare elevă de a avea preparată o piesă de salon pe din afară la acel examen lunar.

a) Instrucțiunile de 1/2 oră tot la 2 zile, cu exercițiu zilnic de o oră, cu taxă de lei 2500 la an.

b) Cursuri de vioară se pot face în următoarele condiții: Instrucțiunile de 1/2 oră, pe săptămână de 2 ori, și exercițiu zilnic de 1 oră, taxa anuală Lei 2000.

c) *Cursuri de română, franceză, germană și latină (gramatică, conversație și literatură)*, precum și orice alt obiect de învățământ — având 4 ore la săptămână cu Lei 3000.

5. Spre orientare comunicăm aici câteva puncte din *Regulamentul Internatului*.

„Elevele sunt datoare, necondiționat și fără nici o excepție, să observe orarul zilnic și ordinea internă a Institutului.

Fete logodite nu pot fi eleve ale Internatului.

Elevelor le este cu desăvârșire interzis să poarte haine cu mâneci scurte, decoitate ori scurte. Toate elevele sunt datoare să-și poarte părul simplu, potrivit unei eleve de școală.

Correspondența elevelor va fi riguros controlată. Ele vor scrie regulat părinților în fiecare săptămână odată iar în fiecare lună este obligată prin plic timbrat să-și trimită fișa de conduită lunară dată de Direcțiune. Correspondența de prisos cu prietene și cunoscute e interzisă. Asemenea e interzisă și se pedepsește cu eliminare din internat, orice corespondență secretă, respective expediată fără știrea superiorității. Pachete nu pot primi elevele, decât conținând îmbrăcăminte sau recvizite școlare. Direcțiunea nu răspunde de banii trimiși prin pachete. Alimentele se înapoiază, sau se distribuie colegelor de clasă, fără nici o excepție, nefiind nevoie de alimente străine. Internatul dă hrană suficientă, la dorința părinților dă și supra-alimentație, cu o cotă redusă.

Cercetarea elevelor în internat se poate face de două ori pe săptămână, Joi, între orele 14—16, și Duminică, între orele 14—17, însă numai din partea părinților. Elevele nu pot ieși din internat decât cu tata și cu mama lor, sau cu tutorul. Altă persoană nu le poate

scoate decât dacă are act scris către Direcțiunea Internatului din partea părinților sau a tutorului. Eleva nu va putea merge în familie în oraș decât însoțită de stăpâna sau stăpânul casei, iar nici de cum nu însoțită de servitoarea casei, sau de vre-o colegă, asemenea și întoarcerea din familie la Institut.

Elevele, cari doresc să petreacă vacanța de Crăciun și de Paști în familie, nu pot pleca din internat decât însoțite de părinți, ori de o persoană împuternicită din partea părinților, prin scrisoare adresată Direcțiunii Internatului din vreme. În cazuri de tot rare vor putea pleca singure dacă aceasta o cer părinții în scris dela Direcțiune și-și asumă Dănișii toată răspunderea. Altfel eleva va fi însoțită în călătoriile de o persoană de încredere a Internatului, pe spesele părinților. Elevele pot sosi în internat noaptea fără anunț special numai de 3 ori pe an: în ajunul zilei de început de școală, după fiecare vacanță. Iar dacă vor sosi în alte nopți atunci sunt obligate să anunțe direcțiunea internatului telegrafic sau telefonic.

În cursul anului școlar nu se dă voie elevelor să se depărteze de internat la avize telefonice sau telegrafice. Elevele rămase repetente sau corigente precum și acele cari au terminat capacitatea sau bacalaureatul sunt obligate cu proximal tren să părăsească localitatea. Dacă motive de forță majoră rețin eleva pentru cel mai scurt timp în Institut, îi este strict interzis de a ieși fără voia Direcțiunii în oraș deși absolventă fiind totuși o obligă regulamentul internatului cu toată rigoarea.

6. Cererile de primire se vor adresa și trimite Prea Venerabilului Consistor Arhiepiscop-

pesc din Blaj până cel mai târziu în 25 August 1939. În cerere părinții vor declara că cunosc și că vor observa toate condițiile de mai sus. La cerere se va alătura: Certificat medical, și un plic provădit cu adresa exactă și cu marca postală cuvenită, pentru trimiteră recomandată a rezoluției.

Se primesc în Internat și copile de clase primare.

Blaj, la 15 Iunie 1939.

Direcțiunea Internatului școlilor secund. de fete Rom. unite, Blaj

Cine vrea să știe cum stă lumea și țara, acela să citească gazeta „UNIREA POPORULUI”.

Se caută

un funcționar sau funcționară la Administrația „Unirei Poporului”.

Se angajează numai decât. Condițiile să știe scrie la mașina de scris. Cererile a se adresa către directorul gazetei, arătându-se și școala ce a făcut-o, precum și eventualele recomandări și garanții pe care le posedă.

LOTERIA DE STAT

Lozurile câștigătoare esile prin:

Sediile de vânzare

„DACIA”

Lei	1.000.000	No.	36465	Seria I	matcă,	Iași
„	1.000.000	„	89826	„ II	„	București
„	1.000.000	„	678743	anexă	„	București
„	200.000	„	11147	Seria II	matcă,	Botoșani
„	200.000	„	64951	„ I	„	Brăila
„	200.000	„	94981	„ I	„	București
„	200.000	„	95402	„ II	„	București

Deasemenea au mai câștigat câte 100.000 Lei, următoarele numere:

No.	3134	Seria II	No.	4786	Seria II	No.	9145	Seria II
„	10673	Seria I	„	16263	Seria II	„	16926	Seria II
„	17918	Seria I	„	17918	Seria II	„	17971	Seria I
„	17971	Seria II	„	18061	Seria I	„	18061	Seria II
„	18065	Seria I	„	18065	Seria II	„	18656	Seria I
„	19519	Seria I	„	19874	Seria II	„	21563	Seria II
„	22022	Seria I	„	26361	Seria I	„	28216	Seria II
„	32048	Seria II	„	32151	Seria II	„	34391	Seria II
„	34625	Seria II	„	40282	Seria I	„	40836	Seria II
„	41825	Seria II	„	44224	Seria II	„	44876	Seria I
„	45089	Seria I	„	45609	Seria II	„	53201	Seria I
„	57706	Seria II	„	57749	Seria II	„	64986	Seria I
„	58847	Seria II	„	68865	Seria II	„	62682	Seria I
„	71483	Seria I	„	76220	Seria I	„	78558	Seria I
„	78558	Seria II	„	85971	Seria I			
„	195258		„	222032		„	271462	
„	557424		„	609117		„	783796	
„	881381		„	886271				